

det Finantsielle, saa kunde Krigsbestyrelsen for mig have Lov til at ordne hele Armeevæsenet, som den vilde. Jeg ser nok, at den ærede Ordfører træffer paa Smilebaandet; jeg veed jo nok, at han anser sig for saadan en mageløs Mand til at organisere. Jeg maa sige, jeg tiltror ham ikke noget stort Organisationstalent, det vil jeg sige ham lige op i hans Dine. Jeg tænker, at han og jeg ere lige kloge i den Retning, og jeg tilstaar, at jeg har ingen Forstand paa at organisere; men hvad jeg har Forstand paa, er, hvad jeg tror det kan være hensigtsmæssigt og rigtigt, at Staten giver ud, og hvad der kan være forsvaret overfor Statteyderne. — Og nu den politiske Side af Sagen! Ja, kunde man vise mig, at man kunde udrette Noget med de store Udgifter til Frelse for Fædrelandet, saa vil jeg tilstaa, at jeg kunde gaa med til Meget; men det er mig aldeles umuligt at se, uagtet jeg med den mest spændte Opmærksomhed følger alle Forhandlingerne nu som tidligere og hører paa Udtalelserne af de ærede Ministre, og hvem der ellers giver sig af med at tage Del i disse Debatter. Altid ender det med, hvad der idag rigtig blev sagt af en af de ærede Ordførere for et Mindretal, at det er tvivlsomt, at man muligt saa og saa længe kan holde Fjenden ude, men at der ikke er mindste Mulighed for, selv om vi gjøre de allerførste Anstregelser, at forsvare Kjøbenhavn, og langt mindre det øvrige Land. Jeg vil nu slet ikke tale om os Zyder, der nok skulle have Lov til at bringe store Summer over til Kjøbenhavns Befæstning, men selv ligge aabne for Fjenden (Th. Nielsen: Det er en Lykke). Min ærede Nabo tilvenstre (Th. Nielsen) siger: Det er en Lykke. Ja, det er dog lidet lysteligt for os Andre at se til, at først levere vi Penge til Fæstninger og store Kanoner til Kjøbenhavn, og saa levere vi vore Sønnen over til Overs Fæstninger. Men, mine Herrer, jeg vil lægge dem alvorligt paa Sinde, at det ikke er Kanonerne, der særligt er Hovedsagen. Den ærede Ordfører har vel meget forsigtigt forbigaaet det, og det kan være meget forsigtigt fra hans Standpunkt; men den ærede Ordfører for Mindretallet (Holstein-Ledreborg) har ikke lagt Skjul paa, at vi ikke blive fri, fordi vi faae de 6 Kanoner; nei, det er en rigtig Befæstning paa Kjøbenhavns Befæstning baade fra Land- og fra Søiden. Skulde man have nogen Tvivl i saa Henseende, vil jeg kalde i Grindring, hvad det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) sagde ved 1ste Behandling af Finantsloven. Det, der blandt Andet udmærker dette ærede Medlem, er netop, at han siger, hvad han mener, og siger det rent ud, selv om det ikke finder Gjenslang, og fra den allerførste Tid, han kom herind, har han jo ogsaa forsvaret Tanken om Kjøbenhavns Befæstning. Han talte sig selv i Stampe nogen Tid derefter; men jeg tror nok, det skylbes, at hans Benner fraraadede ham at give sig af med

den Sag, da det ikke gik an at tale saa meget om den (N. P. Jensen: Det er en Misforstaaelse). Ja, saa faar det ærede Medlem bagefter rette den; jeg vil i alt Fald rette det Spørgsmaal til ham, hvad Grunden er til, at der ligger Nar mellem fra den Tid, da det ærede Medlem første Gang raadede os til Befæstning af Kjøbenhavn fra Land- og Søiden, indtil nu, da han lader os forstaa, at der ingen rigtig Fornuft er i de Foranstaltninger, om hvilke her er Tale, naar vi ikke samtidig gaa til den fuldstændige Befæstning. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod det ærede Medlem; tværtimod, jeg finder det fuldstændig fornustigt talt, idet jeg indbrømmer, at, skal man ind paa disse Kanoner, maa man ogsaa ind paa Kjøbenhavns Befæstning, thi ellers er der ingen Mening i det Hele. Og hvad nu disse Kanoner angaar, der kunne gjøre saadanne Mirakler, da vilde jeg rigtig ønske, at de, der have Lyst til Kanonerne, kunne staffe os en Kontrakt med Magterne, gaaende ud paa, om disse ikke ville være saa venlige i Krigstilfælde at lægge deres Skibe udenfor Kanonerne; thi saa vilde der være Mening i disse, saa kunne vi vente at faae Leilighed til at tilbde Fjenden. Hvis han derimod tager en anden Vej, gad jeg nok vide, hvad Kanonerne skulle bruges til; de kunne jo ikke flyttes, de kunne kun bruges paa Søforterne, ikke engang paa Skibene, og derfor kan jeg forstaa, at de militære Sagtyndige ere fuldstændig fortrolige med den Tante, at vi skulle have hele Kjøbenhavn befæstet. Men netop derfor er det, at jeg indstændig fraraader Enhver, der ikke vil ind paa Kjøbenhavns Befæstning, at gaa ind paa disse Kanoner, thi de kunne være sikke paa, at det vil gaa som hidtil siden 1867 — ja, jeg kunde gaa endnu længere tilbage i Tiden. Hvis de Herrer ville flaa op i Forhandlingerne i Rigsraadet, jeg tror fra 1858—59, dengang Pengene bleve bevilgede til Søforterne, saa skulle De se, hvilke Forhandlinger der blev ført, og hvor udmærkede man mente disse Forter vilde være som Forsvarsvaaben. Man var aldeles vis paa, at naar man kun fik disse Forter, var der ikke Tale om, at nogen Fjende kunde angribe Kjøbenhavn fra Søiden; men det varede ikke mange Nar, før man sagde, at nu duede de slet ikke til Noget. Jeg vil i saa Henseende tilbagefalde i Grindringen, hvad vi fik at vide om dem baade ifjor og iforsjor. Jeg tør vel nok sige ligefrem, at de ere af omtrent ingen Værdi, og jeg har da ogsaa novie lagt Mærke til, at ingen af Kanonerne skal anbringes paa Prøvestenen, skjøndt jeg troede, at, da Prøvestenen jo er et af de nye Forter, maatte de nye Kanoner netop der finde Anvendelse. Men kunne de da ikke forstaa, mine Herrer, at til næste Nar kommer man og siger til os, vi have ingen Plads til at anbringe disse Kanoner, medmindre vi faae nye Søforter (Modsigelse). Det er sagt af den ærede Ordfører for